

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Únor 2001

8.30	BK	Olga Tydlitátová	4. února	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Olga Tydlitátová	5. po Zjevení Páně	10.00	Kuř	Jiří Malý
14.15	Rych	Olga Tydlitátová		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
8.30	BK	Jiří Gruber, VP	11. února	9.00	BD	Jiří Malý
10.00	ČK	Jiří Gruber, VP	Devítník	9.45	Tiš	Jaroslav Vitek
8.30	BK	Olga Tydlitátová	18. února	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Olga Tydlitátová	1. po Devítniku	10.00	Kuř	Jiří Malý
14.15	Rych	Olga Tydlitátová		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
8.30	BK	Jiří Gruber	25. února	9.00	BD	Jaroslav Vitek
10.00	ČK	Jiří Gruber	2. po Devítniku	9.45	Tiš	Jiří Malý
8.30	BK	Jiří Gruber, VP	4. března	9.00	BD	Jiří Malý, VP
10.00	ČK	Jiří Gruber, VP	1. neděle postrní	10.00	Kuř	Jaroslav Vitek, VP
14.15	Rych	Jiří Gruber		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek, VP

LEGENDA:

BK	Betlémský kostel	BD	Blahoslavův dům
ČK	Červený kostel	Tiš	Tišnov
Rych	Újezd - Rychmanov	Kuř	Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

Únor 2001
Ročník 3

Číslo 2

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

PÍSEŇ NOVOROČNÍ

Jaroslav Seifert

Když měsíc už se přesune
přes půlnoc novoroční,
nevzdychej, chlapče, po luně
a nový život počni.

Tohle si vždycky říkávám
v té noci čarodějné.
Když začne rok, ach, jaký klam,
všecko je opět stejné.

A jak jsem žil, tak žiji dál
a předsevzetí zchladne.
Z toho, co jsem si předsevzal,
nic už mne nenapadne.

Oslíka měl jsem vždycky rád,
byl pokorný a chudý,
Ježíškovi šel zadýchat
prokřehlý jeho údy.

Tak hodný chtěl jsem taky být
jak tohle zvíře boží,
jež vodu pije a zná žít
jen z bodláčí a hloží.

Také jsem letos Kristu dých
na jeho zkřehlý dlaně.
Ježíšek smutně hlavu zdvih
a děl mi zadumaně:

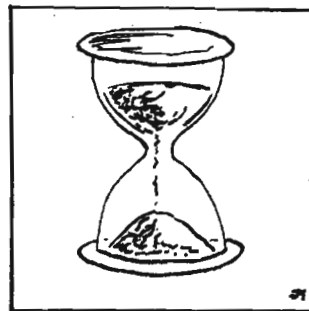
Kdepak jsi, hochu, zase byl,
jak je tvá vůle vratká!
A já se s hanbou odplížil
od jeslí Jezulátka.

ÚVODNÍK

DVA TISÍCE LET

Když jsem koncem roku v každých novinách četl o blížícím se konci milénia a různé přehledy nejdůležitějších událostí minulého tisíciletí, napadlo mne, kde všude se v bibli píše a počítá v tisících. V knize Kazatel jsem objevil slovo, které je, myslím, pro náš čas jako stvořené: „Kdyby někdo žil dvakrát tisíc let a dobra neokusil, není na tom lépe než ten, kdo se vůbec nenarodil.“

Náš letopočet má nyní za sebou právě dva tisíce let. Je však otázka, zda jsme v nich prožili víc dobra, nebo zla. Kolik bylo za tu dobu zničujících válek? Kolik epidemií? Kolik lidí bylo okradeno a poníženo. Kolik na lidstvo dolehlo zbytečného utrpení a bolesti? Kdo se podívá na lidské dějiny a svůj život z tohoto úhlu, může ho snadno napadnout, že těch dva tisíce let snad ani nestálo za to. Pro mnohé by opravdu možná bylo lepší, kdyby se vůbec nenarodili.

Ale biblický Kazatel to myslí jinak. Chce říci, že i kdyby člověk žil dvakrát tisíc let, nedovedl-li vidět, kolik dobrých věcí kolem sebe má, žil vlastně nadarmo. Dobro totiž musí člověk umět vidět. Tak jako Bůh, když stvořil svět. Je psáno: „a viděl Bůh, že je to velmi dobré“. Dobro tedy musíme hledat a objevovat. Zlo se hlásí samo. Dobro je třeba nalézt.

Rozumní lidé žijí na této zemi asi deset tisíciletí. Ale teprve poslední dvě jsou významná a jedinečná tím, že jsme směli poznat Boží pomoc v Ježíši Kristu. Proto také naši předkové začali počítat letopočet od jeho narození.

Nejde o to, že by nikdy předtím na světě nic dobrého nebylo. Lidé dovedou být spravedliví, ušlechtilí a milosrdní, i když o Ježíši Kristu nic nevědí. Ale bez Ježíše Krista si nikdy nejsme jisti, zda to, co za dobro pokládáme, je skutečně dobré. Bez Ježíše Krista nemáme měřítko. Nemáme cíl. Nemáme jistotu, zda dobro zvítězí.

Kolik námahy a úsilí již lidé vynaložili nadarmo. Kolik nápadů a myšlenek, které se zdály být dobré, přineslo lidem mnoho utrpení a bolesti. Kolik nápadů a myšlenek, které byly skutečně dobré, bylo nakonec opuštěno, protože lidé nevěřili, že by s nimi mohli uspět. Ale příklad Ježíše Krista byl pro nás po celých těch dva tisíce let světlem ve tmě. Inspirací, motivem i útěchou. Možná se nám mnohé nepodařilo. Možná jsme mnohé prohráli. Možná jsme mnohé pokazili. Ale vždycky jsme věděli, co je dobré. Co máme hledat, oč usilovat, co stojí za to, co má budoucnost.

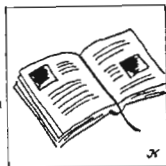
Díky Ježíši Kristu se lidé začali starat o chudé a nemocné. Díky Ježíši Kristu bylo zrušeno otroctví. Díky Ježíši Kristu se smířilo mnoho nepřátel. Díky Ježíši Kristu vzniklo mnoho jedinečných uměleckých děl. Díky Ježíši Kristu se lidé vydali do nových oblastí a přemýšleli, jak druhým usnadnit život. Díky Ježíši Kristu byla řada lidí vysvobozena ze svého sobectví a zklamání. Díky Ježíši Kristu smíme dokonce i umírat s nadějí.

To všechno je třeba vidět, nechceme-li propadnout smutku a zklamání. Mnohé z toho, oč Ježíš usiloval a co nastartoval, se za těch dva tisíce let začalo uskutečňovat. Ale mnohem víc toho ještě zbývá. Stále ještě lidé zbytečně umírají hladem. Vedou se nesmyslné války. Církev je rozdělena. Lidé zůstávají v zajetí svého sobectví. Kdo touží vidět dobro, má práci na další dvě tisíciletí.

Před námi se rýsují nové možnosti a objevy. Co nám však přinesou? Jdeme vstříc budoucnosti, kterou neznáme. Ale dáme-li se v ní vést Ježíšem Kristem, věřím, že uvidíme ještě mnoho dobrého a krásného. A za to, co dobrého jsme již spatřili a prožili, budme vděční.

Jiří Gruber

EUTANAZIE

V závěru minulého roku vzbudilo značnou pozornost rozhodnutí nizozemského parlamentu výslovně uzákonit tzv. eutanazii. Toto slovo vyvolává silné emoce mimo jiné proto, že v době nacistické vlády v Německu bylo užíváno jako označení programu usmrcování pacientů psychiatrických ústavů, kteří byli uznáni za "nehodné žít".

Tato hrůzná zkušenost by však neměla zastínit skutečnost, že usmrcení nevyléčitelně nemocného člověka ze soucitu je více či méně oficiálně uznáváno (resp. tolerováno) řadou zcela demokratických států.

Naprostá beztrestnost toho, kdo pomohl nevyléčitelně nemocnému k sebevraždě (tzv. aktivní eutanazie) byla stanovena již v období před 2. svět. válkou v amerických státech Iowa a Ohio. Ale také v Evropě od druhé poloviny 19. století přistupovalo právo k takovým případům odlišně od jiných případů usmrcení. Za pomoci při eutanazii byly v řadě zemí zavedeny poměrně mírné, až symbolické tresty: roku 1871 v Německu, o sedm let později v Uhersku. Norský zákon z roku 1902 dokonce nevyžadoval ani projev vůle nemocného.

Ještě méně konfliktní se zdá být pasivní forma eutanazie, o které hovoříme v případech, kdy lékař zastaví další léčbu pacienta nebo mírní jeho bolest způsobem, který uspiší jeho odchod ze života. Takový postup je dokonce v Evropské unii na politické úrovni preferován doporučením Evropské rady (sbor hlav států a vlád členských zemí) z roku 1976. Morálnost takového postupu v roce 1980 uznala i katolická církev.

Aktivní eutanazie je - nyní s výjimkou Nizozemí - všude ve světě trestná. Ovšem ve Finsku státní orgány lékařskou asistenci při ukončení vlastního života nijak nepostihují - překvapivě přitom nejspíš bude působit zjištění, že finská evangelická luterská církev takový přístup otevřeně podporuje.

Nizozemský zákon o ukončení života na vlastní žádost, o pomoci k sebevraždě, o změně trestního zákoníku a o změně zákona o veřejné zdravotní péči (Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek hulp bij zelfdoding en wijziging van het Wetboek van Strafrecht en van de Wet op de lijkbezorging) je nicméně zcela neobvyklý tím, že poprvé v moderní historii připouští beztrestnost úmyslného usmrcení jiné lidské bytosti.

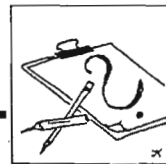
Naprostu pomíjí právní zásadu, že trestný čin nemůže být ospravedlněn souhlasem poškozeného; život pojímá jako zvláštní druh vlastnictví člověka. Článek 2 zákona říká, že "trestný čin zabití podle článku 293 trestního zákoníku nespáchá lékař, který usmrtí pacienta, o němž se ujistí, že písemným nebo ústním prohlášením projevil svobodnou a vážnou vůli, aby jeho život byl ukončen." Zákon dále upřesňuje další podmínky: zejména musí být nemocný úplně a pravdivě informován o svém zdravotním stavu a nejméně jeden další lékař musí potvrdit, že jeho stav vylučuje uzdravení.

Klíčová slova zní "svobodný a vážný projev vůle". To je formulace typická pro soukromé právo. Takový projev vůle je nezbytnou podmínkou platnosti smluv - právo jej vyžaduje, aby chránilo svobodu člověka disponovat se svým majetkem. Že by člověk mohl disponovat sám sebou, dokonce svým životem, je myšlenka evropské právní kultury cizí.

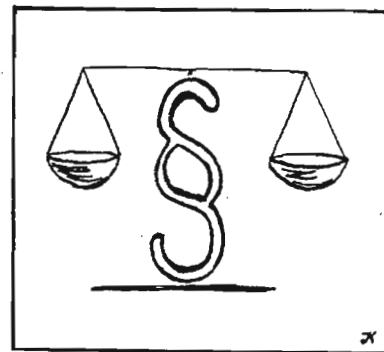
Vzniká tím závažná otázka: jestliže člověk může volně nakládat se samotnou svou existencí, tedy nejzákladnějším právem, které je podmínkou výkonu všech ostatních práv, proč by se stejně "svobodně a vážně" nemohl vzdát jakéhokoli jiného práva - na osobní svobodu, soukromí, svobodu projevu...?

V českých zemích nás takové úvahy mohou znepokojovat pouze v teoretické rovině. Součástí ústavy je Listina základních práv a svobod, jež ve svém prvním článku praví, že lidská práva, mezi nimi na prvním místě právo na život, jsou "nezadatelná, nezcižitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná". V naší zemi se tedy nikdo svého života vzdát nemůže. A protože je pravděpodobné, že tento ústavní zákon bude platit ještě dlouho, eutanazie má do České republiky dveře zavřené.

Jiří Nantl, student práv

MYSLÍTE, ŽE U NÁS DO 10 LET BUDE PŘIJAT PODOBNÝ "ZÁKON O EUTANAZII" JAKO V HOLANDSKU?

Z mnoha důvodů lze odpovědět: ne. Vláda a parlament připravují a schvalují stovky zákonů a dalších předpisů s podstatně větší důležitostí a dopadem. Moderní kodex zdravotnického práva, který by nahradil zákony z 60. let, byl několikrát připraven a několikrát zapadl. Hnutí za legalizaci eutanazie v naší zemi prakticky chybí. Já sám nevím o žádné společnosti, která by ji v Česku prosazovala. Vyjádřeno natvrdo, umírající pacienti i potenciální umírající pacienti (což jsme vlastně všichni) za své právo na eutanazii prostě dostatečně nelobují. Na tvorbě zdravotnického práva se konečně podílí v míře velmi silné elita zdravotnické etiky (bioetiky). Jí se v naší zemi kvůli mizivému zájmu sekulární většiny lékařů a dalších zdravotníků stali katoličtí aktivisté, jejichž záporný postoj k eutanazii není třeba připomínat.

Vedle připuštění eutanazie výslovného je vhodné uvažovat o její faktické i formální toleranci. Fakticky tolerovaná eutanazie se vyskytuje v celém světě. Nikdo většinou nezkoumá lékový koktejl, který umírající pacient dostal před svou smrtí od ošetřujícího lékaře. Jeho "obohacení" na smrtící dávku bývá často přáním pacienta, kterému lékař mnohdy vyhoví. Úřady a příbuzní to většinou zkoumat nebudou. Formální tolerance v mnoha státech představuje další krok: proti lékaři, jenž podal za takových okolností smrtící látku, úřady nezahájí trestní stíhání, nebo jej soud osvobodí. Svůj postup opřou o možnosti trestního práva, a to přes neexistenci předpisu o možnostech eutanazie. Taková liberalizace se v Česku může pozvolna prosadit. Sám nevím, jaká je současná praxe českých úřadů.

Filip Křepelka, právník

Zákon o eutanazii včetně její aktivní formy, který byl přijat před nedávnem v Holandsku, je ojedinělý i v zemích Evropské unie. Pokud vím, v žádné další zemi se o přijetí obdobného zákona zatím neuvažuje. V České republice k tomu navíc přistupuje neochota společnosti zabývat se

posledními věcmi člověka a nyní neexistuje ani politická vůle. Svou roli sehraává spíše katolická křesťanská tradice v našem regionu na rozdíl od Holandska.

Problém eutanazie tu ovšem je a ve své praxi se s ním setkává většina lékařů. Častěji se jedná o pasivní eutanazii, kdy lékař nepřímo ukončuje život pacienta tím, že mu neposkytne veškerou možnou a v té chvíli dostupnou péči. Takový postup se nejčastěji týká starších nevyléčitelně nemocných a trpících pacientů. Na druhé straně typickou situací je péče o předčasně narozené novorozence s extrémně nízkou porodní hmotností (pod 500 g), kde s klesající hmotností exponenciálně narůstají náklady na vysoce odbornou péči s nejistým medicínským výsledkem.

Některé postupy používané v lékařské praxi i u nás však již hraničí s aktivní eutanazií. Například u nevyléčitelně nemocných pacientů trpících silnými bolestmi dojde při použití vysokých dávek opioidních analgetik (látek tišících bolest) k útlumu dechového centra a nemocní zpravidla během několika dní umírají na celkové selhání pod obrazem zápalu plic.

Holandská zkušenost je zajímavá a poučná. Není to ostatně poprvé, kdy Holandsko jde v medicínské legislativě "svou" cestou (viz porody v domácnosti). Domnívám se, že v našem prostředí je třeba nejprve vytvořit důstojné podmínky těžce nemocným pacientům, nenechat je strádat nezájmem jejich blízkých, vybudovat pro ně lůžková zařízení se specializovaným personálem a zavádět moderní metody tlášení bolesti. Teprve pak je možno zodpovědně (a velmi obtížně) uvažovat o vytvoření legislativních pravidel pro eutanazii.

Petr Zakopal, lékař

Doufám, že ne. Jestliže věřím, že život je dar od Pána Boha, pak nemám právo rozhodovat o jeho ukončení, byť by to bylo z důvodů těžké nemoci. Tak jako považuji interrupci za zmaření - zabití - lidského života, tak i eutanazii vnímám jako zasahování do Božího stvoření a jeho plánu. Některé nemoci jsou z medicínského hlediska beznadějně, často jsou potíže a bolesti u některých veliké a i po vysokých dávkách opiátů je člověk vnímá, přesto uposlechnutí prosby pacienta či rodiny o ukončení života a tím jeho utrpení, je pro mě nepřijatelné.

Jiný případ je "umělé udržování při životě" lidí v bezvědomí, napojených dlouhodobě na přístroje. Jak postupovat v těchto situacích mi však není jasné. Pokud by byl zákon přijat, bála bych se jeho zneužití.

Eliška Soběslavská, ředitelka střediska Diakonie

Nevím, zda nějaký takový zákon bude u nás přijat. Je však jisté, že existují případy, kdy eutanazie je jediným řešením pro některé beznadějně nemocné pacienty, kterým jinak nedovede lékařská věda pomoci a jejichž poslední dny na tomto světě jsou tedy vyplněny jen utrpením.

Jiří Firbas, lékař

Usuzuji podle zkušeností s přijímáním jiných kontroverzních zákonů u nás, že bude přijetí či nepřijetí podobného zákona o eutanazii v naší republice záviset na postoji, respektive přijetí či nepřijetí jeho obdoby ve vlivných evropských zemích, které na oplátku bývají speciálně v oblasti legislativy ve zdravotnictví ovlivňovány situací v Severní Americe. A pokud jsem správně informován, sílí v těchto zemích názory pro uzákonění přísně kontrolované eutanazie.

Jan Doležel, lékař

Zákon o eutanazii u nás možná bude schválen, možná ne. Bude to záležet na tom, jestli ji některá strana bude chtít využít jako politikum.

V holandském pojetí je tento zákon levný a populistický tah státu. Ošetřuje jen úzké spektrum problému umírání a smrti v medicíně. Myslím, že vždy musí platit "zákon čistého svědomí". Protože pohledem do dějin zjistíte, že ty nejhorší zločiny v masovém měřítku dělali lidé, kteří osobní odpovědnost za své činy položili na oltář státu, ideologie či čeho, a jednali jen dle daných zákonů.

Milada Franců, lékařka

Otázka je sugestivní. Předpokládá holandské zákonné "ano" eutanazii. Zatím však existuje jen schválený návrh zákona o pomoci při ukončení života na žádost nemocného dolní komorou nizozemského parlamentu. Tento se stane zákonem, bude-li schválen komorou horní. Eutanazie pak i nadále zůstane trestným činem. Holandští lékaři, splní-li určité podmínky, budou vyjmuti z trestní odpovědnosti. Parlament Rady Evropy vyzval horní komoru, aby zákonnou předlohu zamítla - přání umírající osoby zemřít nedává nikomu právo způsobit nemocnému člověku smrt. Lékař v žádném případě není povinen pacientově žádosti o ukončení života vyhovět. Existuje však možnost útěšné péče a nenasazení marné léčby. V právně vyspělých státech může pacient předem odmítnout resuscitaci či umělou výživu, může také požádat o vyšší dávky analgetik při nesnesitelných bolestech. Proč však eutanazie právě v křesťanském Holandsku? Asi mají své dobré důvody. A co nad hrobem bratra? Asi se modlit za luterské: pouhou milostí... Stejně ale nevytěsníme to nechutovské (myšlen bratr farář Nechuta - pozn. redakce), že to není jednoznačné, že u posledního soudu budou problémy. To vědí dobře teologové, takže: Ne, u nás to schváleno nebude.

Pavel Vojtíšek, lékař

ŽIJ JEŠ JEDEN DEN - DNES !

V jedné malé vesnici žil starý moudrý muž. Bylo mu už devadesát roků a vypadal spokojeně a šťastně. Tu mu kdosi řekl: "Ty máš ale krásný život, dožil ses tak vysokého věku!" Stařec potáhl pořádně ze své krátké dýmky a odpověděl: "Žij jen jeden den!" To ho naučil život.

ŽIJ JEN JEDEN DEN - DNEŠEK !

Abys opravdu žil, musíš žít dnes. Život je krátký a rychle pomíjí. Jestliže nežiješ dnes, ztratil jsi nenávratně tento den. Nedopusť, aby tvou duši ovládl strach o zítřek. Nezatěžuj své srdce trápením, které jsi prožil včera.

ŽÍŤ DNES!

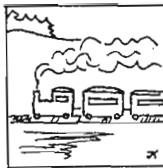
Vzpomínej rád na to dobré, co jsi včera prožil, je to pro tvou útěchu. Můžeš také snít o tom, co krásného tě zítra může potkat. Ale nikdy se neztrať ani v minulosti ani v budoucnosti. ŽIJ DNES!

KAŽDÝ DEN ZAČÍNAT ZNOVU

Za každým dnem udělat tečku, obrátit list a začít znovu. Když tu tečku neuděláme, zůstaneme vězet v beznaději. Každý večer odložme náš hustě popsaný list, ať je jaký chce. Vložme ho do rukou Otce. A ráno můžeme začít znovu.

Phil Bosmans

CESTOU DO BETLÉMA

zažili mudrci z daleké východní země několik pozoruhodných setkání. Ti, kdo přišli do Blahoslavova domu na prahu vánočních svátků, v sobotu 23. prosince odpoledne, to na vlastní oči shlédli a na vlastní uši slyšeli. Tři mladí lidé s batohy, perfektně zvládající nutnost předvést na improvizovaném jevišti dávku zvědavosti a dávku nejistoty, se setkávali vesměs s jinými, co byli sebejistí, všechno věděli a všemu ro-zuměli, ale do Betléma nikdo z nich nemíří. Proč také, však dnes už jde jenom o to, aby si člověk každé setkání a každou situaci patřičně zužitkoval. Naštěstí to mudrce nepřesvědčilo. Zatím prý to ještě nezkusí napodobit a dál budou zkoušet putovat do Betléma; už jsou sice na cestě pěkně dlouho, ale zatím vlastně pořád ještě skoro na začátku.

Vtipný text, bezprostřední dětská hra, písničky, vynalézavá scénografie a perfektní režie předznamenaly Vánoce v Blahoslavově domě už poněkolikáté. Do nového roku odkázaly nám divákům a posluchačům, že zdaleka ještě nejsme na konci cesty - a Kristovo narození opatřuje lidskou cestu nadějným směrem.

ju

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA V BRNĚNSKÉ KATEDRÁLE

Také rok 2001 byl v Brně zahájen ekumenickou bohoslužbou na Petrově za přítomnosti biskupa Vojtěcha a představitelů několika dalších brněnských církví: Bratrské jednoty baptistů, Církve československé husitské, Apoštolské církve, Evangelické metodistické církve. Naši církev zastupoval senior br. Pavel Kašpar. Při bohoslužbě byla provedena Půlnoční mše J. J. Ryby v podání Ekumenického sborečku, tak jak jsme ji slyšeli v prosinci v Červeném kostele. Po skončení byli přítomní zástupci církví a účinkující pozváni panem biskupem k neformálnímu rozhovoru a pohostění.

JAK JSTE NÁS HODNOTILI

Anketní lístky s hodnocením loňském ročníku odevzdalo 34 čtenářů, 11 bylo do 30 let, 15 středního věku a 8 nad 60 let. Nejlépe byla hodnocena rubrika BUDE a BYLO ("známka" 1,5), na dalších místech se umístila ANKETA, ROZHOVORY, články z HISTORIE a DOMÁCÍ POBOŽNOST (hodnoceno 1,8). Tyto články a rubriky tvoří páteř našeho časopisu. Průměrné hodnocení (2 - 2,5) jste dávali ZPRÁVAM ZE STARŠOVSTVA, KULTUŘE, EKUMENĚ a DĚTSKÉMU KOUTKU. Řada z vás (7) vyjádřila názor, že KRÍŽOVKA není pro náš časopis nutná. Grafická úroveň časopisu byla hodnocena známkou 1,7 a celková úroveň 1,5.

Za všechna vaše hodnocení a další podněty děkujeme a budeme se jimi na redakčních radách zabývat a podle možností je postupně realizovat. Vzhledem k zákonu o ochraně dat nebudeme již v tomto ročníku uvádět u jubilantů jejich bydliště.

Rádi uveřejníme Vaše články a podněty týkající se života našich sborů i celé naší společnosti.

Za redakční radu

Jiří Gruber

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

SBOR BRNO I

1. 2.	Kamenská Marie	88 let
3. 2.	Romportl Simeon	70 let
9. 2.	Bukáčková Milada	81 let
9. 2.	Gracias Josef	75 let
11. 2.	Ježková Eva	50 let
12. 2.	Voda Miroslav	81 let
14. 2.	Hedvíková Blažena	83 let
15. 2.	Jakubcová Jindřiška	83 let
17. 2.	Chmelík Jaromír	82 let
17. 2.	Kučerová Zdenka	84 let
17. 2.	Macháčková Anna	94 let
21. 2.	Schimerlová Milada	40 let
22. 2.	Evinich Pavel	60 let
22. 2.	Klobásová Vlasta	84 let
24. 2.	Křížová Dolly	89 let
25. 2.	Opletalová Marie	89 let
26. 2.	Paděrová Milada	85 let
28. 2.	Čermáková Olga	50 let

SBOR BRNO II

1. 2.	Jarmila KOMÍNKOVÁ	78 let
3. 2.	Věra LIPINSKÁ	75 let
3. 2.	Josef HAVLÍK	70 let
5. 2.	Libuše HLUCHÁNOVÁ	75 let
6. 2.	Milada ŠEVČÍKOVÁ	78 let
8. 2.	Lydie ŠÁLKOVÁ	77 let
9. 2.	Jarmila CHADIMOVÁ	82 let
10. 2.	František ZOUNEK	88 let
10. 2.	Vlasta BARTOŇOVÁ	77 let
15. 2.	Ludmila MALÁŠKOVÁ	77 let
18. 2.	Dagmar DVOŘÁKOVÁ	75 let
19. 2.	Marie KAŠÍKOVÁ	84 let
19. 2.	Josef VÁNĚ	76 let
22. 2.	Zdena PROCHÁZKOVÁ	77 let
23. 2.	Miloslava LUKLOVÁ	89 let
24. 2.	Ludmila BĚLOHOUBKOVÁ	96 let
25. 2.	Marie DOBEŠOVÁ	86 let
27. 2.	Libuše SEDLÁKOVÁ	89 let
27. 2.	František PŘIDAL	79 let

Všem jubilantům přejeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

ZE SBORŮ ČCE

BRNO – ŽIDENICE

Jílkova 74

Farní úřad: Konečného 6, tel. 48538108

Bohoslužby - v neděli v 9.00

Biblická hodina - ve čtvrtek v 19.00

Mladší mládež - v pondělí v 18.30

Starší mládež - v pátek 26. ledna v 19 hodin

BRNO – HUSOVICE

Netušilova 26, tel. 45212420

Bohoslužby - v neděli v 9.00

Biblická hodina - ve čtvrtek v 17.30

Mládež - v úterý v 19.30

O ŽIVOTĚ ČESKÝCH EVANGELICKÝCH SBORŮ NA UKRAJINĚ VYPRÁVÍ BRATR VIKÁŘ ALEŠ MOSTECKÝ

Kolik českých sborů na Ukrajině vlastně je?

Jeden je ve vesnici zvané Bohemka a druhý ve vesnici zvané Veselinovka. Jejich oficiální názvy jsou: Nezávislý evangelický bratrský sbor v Bohemce, resp. Veselinovce.

Tyto sbory jsou součástí naší církve?

Nejsou to sbory ČCE, ale hlásí se k nám jako k církvi, ke které mají nejbližší. Jsou to však sbory nezávislé. Přesné adresy obou sborů jsou v Evangelickém kalendáři 2001.

Jak a kdy se čeští evangelíci na Ukrajinu dostali?

Jsou to potomci exulantské vlny z první poloviny 18. století. Neodcházeli tedy s Komenským, ale jsou to nekatoličtí emigranti z doby prusko-rakouských válek. Podporoval to pruský král Bedřich Vilém I. a je zajímavé, že v nejstarší generaci obyvatel Bohemky jsou křesťní jména Fridrich a Vilém velmi častá - k počtě panovníka, který jim umožnil odejít.

Mají mnoho společného se Zelovem, což je známá exulantská osada, která byla založena roku 1802 na území, které patřilo po třetím dělení Polska Prusku. Ale už po napoleonských válkách v roce 1815 připadl Zelov carskému Rusku. Tím pádem se otevřela před exulanty krajina směrem na východ až na Sibiř a do stepů v okolí Samary. Nejvíce se jich začalo stěhovat po roce 1861, kdy bylo v Rusku zrušeno nevolnictví a šlechtě prodávala poměrně levně velkostatků. Oni tuto půdu kolonizovali. Ze Zelova se dostali na Volyň a potom dál do tehdejší chersonské gubernie. Do Bohemky došli roku 1905 a do Veselinovky asi v roce 1912.

Ví se něco o historii vzniku tamějších evangelických sborů?

Pokud se týká Bohemky, bylo to většinou tak, že nejchytřejší sedlák byl zvolen kazatelem a od pondělka do soboty učil děti ve škole, v neděli pak vedl bohoslužebná shromáždění. Kostel a škola tvořili jednu budovu. Když se usazovali, rozparcelovali pozemky, kdo bude mít kde pole, a přitom taky vyčlenili pozemek na stavbu školy a kostela. Vlastní domy i kostel stavěli najednou. Kostel a škola byly vjednom.

Měli už tehdy nějaké kontakty se svou starou vlastí a církví?

V době před první světovou válkou s nimi udržovala česká evangelická církev poměrně dobré kontakty díky tomu, že misijní odbor Kostnické jednoty pořádal výjezdy našich kazatelů po českých evangelických osadách v zahraničí. Jezdili do Pruska, na Volyň a někteří došli až k Oděse. Především vikář Rudolf Šedý a farář František Prudký z Olomouce.

Tyto vztahy trvaly stále, nebo byly přerušeny?

Za první války bylo Rakousko-Uhersko vůči Rusku nepřátelský stát, takže kontakty nebyly. Pak byla v Rusku občanská válka a od roku 1922 se na Ukrajině usadila sovětská vláda. Omezené kontakty byly až do konce dvacátých let. V roce 1928, kdy začala druhá pětiletka, nastalo rozkládání, zakládání kolchozů, represe proti církvím a uzavření hranic. Od té doby tam nikdo z Čech nebyl až do let devadesátých.

Jak sbor přežil vládu komunistů?

Církev v Bohemce to samozřejmě odnesla a byla zakázána. Sborový život se tam obnovil až v roce 1941, což je rok začátku velké vlastenecké války. Toto území bylo okupováno Rumuny, kteří když přišli, zabrali školu, dosadili tam rumunského učitele a rozpustili kolchozy. To se všem líbilo, protože dostali zpátky své kravky a pole. Rumuni se jich přitom ptali: Chcete faráře? Oni řekli: Ne, my sami. A zase se jeden z nich ujal úřadu a během války fungovala církev bezproblémově.

Nějaký kontakt se starou vlastí tedy neexistoval?

Někteří se dostali do Čech díky tomu, že byli ve Svobodově armádě. Prošli přes Duklu až do Prahy a dodnes na to vzpomínají. Patří k nim třeba právě bratr Jančík, ordinovaný presbyter v Bohemce.

Po válce za Stalina ještě církev zakázána nebyla, asi měli víc jiných problémů, ale celá Bohemka byla nachystána na přestěhování do Čech. Papírově už měli všechno vyřízeno. Měli i pozvání našeho ministerstva zahraničí. Ale úřady jim to nakonec nedovolily. Byla udělena demarkační linie. Volyňáci se ještě mohli vrátit - reemigrovat, ale tyto vesnice už byly natolik ve vnitrozemí, že jim to dovoleno nebylo. Žili tam dál a žijí tam díky tomuto zákazu do dneška.

Po válce byla církev znovu zakázána?

Sbor přestal pracovat v roce 1962. Nebyli zrušeni, ale zrušili se sami. Po nástupu Chruščova byly totiž na církve uvaleny tak vysoké daně, že to nebyli schopni zaplatit, a tak se raději zrušili. Poslední konfirmaci tam měli v roce 1957, pak ještě chvíli fungovala nedělní škola a bohoslužebná shromáždění, a v roce 1962 je oficiální konec. Od té doby evangelická víra přežívala jen díky zpěvníkům a společnému zpěvu na rodinných oslavách a na pohřbech. Dá se říci, že tam víra vydržela právě díky pohřbům. Je to zvláštní, ale je to tak. Takto nelegálně to fungovalo až do roku 1992, tj. třicet let. Tehdy se rozpadl Sovětský svaz, osamostatnila se Ukrajina a znovu se navázaly kontakty s Českobratrskou církví evangelickou.

Pokusil by ses nějak charakterizovat tamní zbožnost?

Co určité formovalo jejich zbožnost, jsou dvě díla: Jednak Elsnerův katechismus Mléko čisté pravdy Boží... Všichni si pamatovali, že se podle toho učili ke konfirmaci nazpaměť, a pomalu i pozpátku. Viděl jsem z té knihy už jen útržky. Ty knihy byly tak používány, že to nepřežily. Druhá věc, která se tam dodnes dochovala, je od Jana Theofila Elsnera - Kancionál, to jest kniha žalmů a písní duchovní od rozličných mužů Božích... Poprvé to vyšlo v Berlíně v roce 1753 a existovaly i exulantské reedice. Dnes už z něho nezpívají, protože je to vzácnost a nemají jej všichni. Odtud například znají žalmy s nápěvy podobnými jako my. Jen občas tam vkládají navíc nějakou parádičku.

Z čeho tedy zpívají dnes?

Nejdůležitějším zpěvníkem byla Harfa sionská (nikoli u nás známější Lyra sionská). Původně je to dílo baptistického kazatele Jana Pospíšila z Michailovky, který překládal německé probuzenecké písně pro místní sbor a upravoval si to na čtyřhlas. Díky tomu dodnes všichni v Bohemce zpívají v kostele trojhlasně. Chlapi zpívají tenor (basy nemají) a ženy soprán a alt. Bez doprovodu varhan! Učí se to z generace na generaci. Noty tam nikdo pořádně neumí, jak si to předávají, tak zpívají. Harfa sionská vyšla v Zelově v roce 1898. Dodneska zpívají z originálů z konce (před)minulého století. Později jim to Petr Brodský znovu vydal knižně. Jsou tam pěkně čitelná písmenka, a to si velmi pochvalují.

Náš zpěvník nemají?

Teprve od poloviny devadesátých let se tam zpívá i z našich zpěvníků. Ale jak neznají noty, neznají ani nápěvy. Nejlepší zpěvačky si to však po večerech čtou, pak přijdou do shromáždění a řeknou: Budeme zpívat řekněme č. 315 na melodii Skákal pes. Slova jim pasují. Říkají tomu, že si to podebírají na svou notu. Všechny babičky pak mají ve zpěvníku vlastní rukou napsané, jako co se to zpívá. To má však jednu nevýhodu: v Bohemce i ve Veselinovce jim to většinou pásne na úplně jinou notu. Zpívají stejná slova, ale na jiné nápěvy. Pro toho, kdo tam přijede, je to nezvládnutelné. Zvlášť když to není geniální hudebník, což je můj případ.

Před časem se přece dělala sbírka na varhany do Bohemky?

Díky spolku kazatelů jsou tam elektrické varhánky. Používali jsme je na biblických hodinách, kdy jsme se učili nápěvy z not (zvládli jsme se naučit osm písní za rok). Na bohoslužby to však nejde moc používat, protože v době bohoslužeb, od 9 do 11 hodin dopoledne, nejde elektrický proud.

Mluvil jsi o zpěvnících a katechismech. Ale co bible?

Když jsme se ptali na bible, nikde jsem žádnou neviděl. Ty se prostě nedochovaly. Do devadesátých let se obsah jejich víry mohl opírat jen o to, co bylo ve zpěvníku, a o pozůstatky katechismů.

Považují se spíš za luterány, nebo za reformované?

Panuje mezi nimi obecné povědomí, že jsou reformovaní. To si drží. Kdyby však měli sami nějak vyjádřit, co se za tím skrývá kromě toho, že jsou jiní než pravoslavné okolí a než baptisté a nově přišlé církve letniční, asi by těžko formulovali, co to znamená. V mnoha zvyklostech však reformované pojetí skutečně přežívá. Například když přijdete do modlitebny, je vyzdobena krásnými nápisy ve švabachu. Takto reformované mají vyzdobenou modlitebnu.

Bohoslužby mají podobné jako my?

Dlouho přežívalo, že první čtení bylo vykládáno v jakémisi předkázání, v němž se naznačila souvislost s tím, co bude kázáno. Když jsme přijeli, řekli, že to tak strýček kazatel dělával. Ale my jsme si málokdy troufli z hlavy propojit čtení a kázání, a tak se z toho stala dvě kázání nesouviselá. Já jsem to z úcty před tradicí zachovával. Jedno kázání měl některý z presbyterů a druhé já. Pak přijela z Čech Lída Hortová a ta jednoznačně řekla: Dvě kázání - to nikde v Čechách není, to zrušíme.

Ted' už bible asi mají. Byl to pro ně objev?

Další charakteristika je důraz na Písmo, přesto že se tam bible nedochovala. Ted' už mají bibli dost. Pravidelně si čtou a velmi je to zajímá. Jejich důraz na Písmo ovšem není fundamentalistický - "takto je to napsáno, tak to tak musí být". Spíš se ptají: V bibli je napsáno to a to. Jak si to máme vykládat? Proč to ten apoštol takto napsal? Berou to vážně, ale ne doslovně. Jsou otevření kritickému výkladu.

Zpěv bez doprovodu nástrojů patří také k reformované tradici.

Ano, ale je trochu z nouze ctnost. Zpěvu to však prospívá. Jsou nuceni zpívat a také to podle toho vypadá. Okénka se jen třesou.

Jak tam vypadá konfirmace ?

Naučit se katechismus zepředu dozadu. Nejraději tak, jak si to ještě pamatují babičky. Holky v dlouhých šatech, všechno vyzdobit, pokácet všechny stromky v okolí, aby byly slavoobrány zelené. Tomu jsem se vzepěl. I s učením katechismu. Jednak nebyly, jednak s tím moc nesouhlasím. Konfirmace však byla v roce 1998. Po 41 letech jsme měli konfirmaci - jedenáct konfirmovaných. Babičky měly obavy: hlavně ať nemají holky krátké sukny. Samozřejmě je měly všechny.

Jak bys charakterizoval jejich osobní zbožnost?

Jejich zbožnost je vroucí, silně prožitková, někdy jsou to až projevy, které jsou pro mě na hraně. Není nic neobvyklého, že vám někdo vykládá svůj zbožný prorocký sen. To se přiznám, že jsem si s tím nevěděl rady. Tak jsem jim to, pokud to nebylo úplně mimo, raději odkejšal. Co mi zbývalo.

Jejich zbožnost byla myslím ovlivněna i pietismem?

Zbožnost je tam silně ovlivněna probuzenectvím a baptistickým hnutím z přelomu století. Když budete číst knížku od Edity Škeříkové Ze země otců, dozvíte se, že mnoho exulantských sborů na tohle doplatilo. Došlo tu k rozkolu kvůli jinému typu zbožnosti, který přicházel s probuzenectvím. K dnešním letničním a baptistům mají docela rezervovaný vztah, protože tam jsou tyto církve hodně fundamentalistické a sektářské. Považují se za jediné správné křesťany, což čeští evangelici takto necítí. Zvláště když jsou označeni za ty nesprávné. Drží si je od těla, tolerují je, ale nenechají si od

nich nic vnucovat.

Takže ekumena se tam moc nepěstuje?

Blízko Bohemky je jedna vesnice, kde je pentekostální sbor, a oni mají tradici, že vždycky na vánoce z Uljanicka přijedou letniční sousedi a jsou u nich hosty na bohoslužbách. Mají vlastní pásmo písní a modliteb. Jednou za rok tedy mají ekumenické bohoslužby. Ve Veselinovce je to však ve vztahu k ukrajinským baptistům trochu na ostří nože.

Jaká je účast na bohoslužbách?

Centrem sborového života jsou jednoznačně bohoslužby. To má svou tradici. Šest dní se pracovalo, na nic jiného nebyl čas a v neděli se šlo do kostela. To tam je dodnes v centru. Na bohoslužby chodí

převážně starší generace a mládež, která se hlásí ke sboru. Pozvolna přibývá i střední generace, která byla nejvíc mimo sbor a církev. O svátcích chodí i děti, které jsou jinak v neděle.

Jak slaví křesťanské svátky?

Nejdůležitějším svátkem jsou Velikonoce. Církevně i obecně společensky. To je ovlivněno pravoslavním. Vánoce a Štědrý večer zdaleka takový význam nemají. Pohyblivé datum Velikonoc bylo ovšem problémem, protože to neuměli sami spočítat. Když neměli kontakty se Západem, slavili je spolu s pravoslavnými, kteří to mají o týden či čtrnáct dnů dříve. Vánoce ovšem slaví pevně 25. prosince společně se západním křesťanstvem.

Hlásí se všichni k českému původu a jazyku?

V šedesátých letech došlo v otázce národnosti k rozvolnění. Začala smíšená manželství. To mělo velký vliv na život sboru. Český jazyk a víru tu totiž přenášejí zásadně ženy. Když se přivdává do české rodiny žena národností řekněme Moldovanka, přijme češtinu za svou, naučí se ji a přijme za svou i evangelickou víru. Zato chlap, i když je Čech jak poleno (tj. oba rodiče Češi a doma se na něj mluvilo česky), pokud se oženil s Ruskou, promluví na vás jenom rusky. Díky tomu však pronikají i některé pravoslavné zvyklosti do jejich způsobu života i církve.

Vzpomínáš na svůj pobyt na Ukrajině rád?

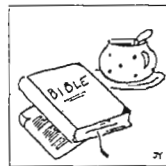
Ano. A rád o těchto lidech také povídám, neboť čím víc se o nich u nás ví, tím víc se jim pak pomůže.

Přednášku z pastorační konference upravil do formy rozhovoru Jiří Gruber, neautorizováno.

VYBRÁNO ZE SLOVNÍČKU BOHEMSKÉ ČEŠTINY

balon	propanbutanová bomba	odchody	odpad ze zeleniny
bělaja amerikanska	bělásek	pijanej	opilý
bezrozměrné punčocháče	silonky	plemenice	neteř
bolnice	nemocnice	plemeník	synovec
církev	kostel	plitka	plynová trouba
čím jsi zajmuta	co děláš	podvodník	potapěč
čudopeč	remoska	pokojný	zemřelý
dát přikouřit	silně potrápit	přehržít se	strhat se, znavit se prací
hrůza, hruzovik	nákladní automobil	pustiti kulaky do chodu	začít se bít pěstmi
husák	venkovní úvod vodovodu		
jsou u vás lechty?	jste lechtivý ?	sníst myšlenku	"ztratit nit" při mluvení
ju	ano	strachovka	pojištění
kluzky	bramborové knedlíky	šlopance	pantofle
koloradský žuk	mandelinka bramborová	šutkovat	dělat si legraci
komorník	skladník	trávojedný	býložravec
kotlina	kamna	vajíčkový svátek	Velikonoce
lenoch	opěradlo židle	vředná panimáma	zlá tchýně
lopata	rýč	vsadit úkol	dát injekci
mnouti koště jazykama	pomlouvati	vytrbežky	zbytečnosti pro potěšení
nevěsta	snacha	zelený svátek	svatodušní svátky
nevěstka	nevěsta	zeušim	vůbec, úplně

DOMÁCÍ POBOŽNOST

KOMUNIKACE

Jedním z centrálních témat Jakubovy epištoly je komunikace.

NASLOUCHÁNÍ - JK 1,19

První skupinu veršů o komunikaci můžeme objevit v první kapitole - Jk 1,19-26. Je velmi pozoruhodné, že Jakubova epištola nám nejdříve zdůrazňuje naslouchání druhým lidem. "Pamatujte si, moji milovaní bratři: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení..." (v. 19). Proč to je tak zajímavé? I dnešní psychologie a sociologie "objevuje" toto tajemství. Proč? Protože jsme jako lidé na tento vzácný dar pozapomněli. Poměrně mnoho mluvíme, ale velmi málo nasloucháme - alespoň ne hluboce. A přitom tím jdeme sami proti sobě. Jen to zvažme. Proč mluvíme? Aby to druhý slyšel. Jen velmi málo mluvíme sami pro sebe, s tím, že nám nezáleží na tom, jestli nás druhý poslouchá. Všichni chceme, aby nám druhý naslouchal, ale jak mnoho nasloucháme my druhým?

Poněkud jsme v naší uspěchané a povrchní době zapomněli co to je empatie - vcítit se do druhého. Empatie neznamená jen vyhodnotit slyšená slova, ale vcítit se do situace druhého. To se netýká jen vztahu k cizím lidem. Alarmující je, že se nedostatek komunikace a naslouchání vkrádá i do rodin. Nedávno jsem zaslechl v jedné rodině povzdech: "Vždyť já už mluvím víc se svým psem než se svými vlastními dětmi." Nebojme se naslouchat druhým lidem. - Bible nám říká: "Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení..." (Jk 1,19). Máme sami na sobě velmi dobrou pomůcku: máme dvě uši a jedna ústa.

MOC JAZYKA - JK 3,2-6

Druhou skupinu veršů o komunikaci nacházíme v Jk 3,2-12. Bible zde popisuje dva krásné obrazy o tom, jakou moc jazyk skrývá - jak mocná je lidská řeč.

První obraz je o kormidle. Kdybychom si před sebou rozvinuli nákras lodi - můžeme si představit např. nějakou plachetnici - a porovnali velikost lodí s velikostí kormidla, zjistili bychom, že je kormidlo velmi malé. Je cca 100x menší než loď - záleží však vždy na velikosti lodí. U velkých lodí je rozdíl ještě větší. Toto zjištění by mohlo laika dovést k závěru, že kormidlo vlastně na lodi ani nepotřebuje - vždyť je tak malé. Někdy takto přistupujeme i k naší mluvě - "Vždyť na tom koneckonců příliš nesejde, co vlastně řeknu..." V obou případech se jedná o veliký omyl. Kormidlo je sice malé, ale ono udává směr, kam loď pluje. S naším jazykem to je velmi podobné - on udává směr, jakým se budeme životem ubírat. A nejen v malých věcech, ale i v zásadních. Jen se podívejme do Řím.10,9-10 - "Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení..."

Druhý příklad je o ohni. Oheň má velkou moc a pokud je nespoutaná, je velmi nebezpečná. Na druhou stranu, když je spoután, je prospěšný - můžeme na ohni uvařit polévku, grilovat kuře nebo uvařit kávu. Oheň je dobrá věc, pokud se s ním správně zachází. Není to úplně stejné s jazykem? Pokud jazyk užíváme k dobrým věcem, můžeme jím pomoci - povzbudit druhého, modlit se za druhé, potěšit, pochválit, vyznat lásku... Tolik lidí kolem nás potřebuje slova povzbuzení, ocenění. Jazyk, stejně jako oheň, není sám o sobě špatný. Záleží na tom, jak je používán. Může prospívat, ale na druhou stranu i ničit. Prázdná slova jsou škodlivá, protože rychle šíří zkázu, a jakmile jsou jednou vyslovena, nikdo nemůže zabránit škodám, které způsobí. Pár slov vyřčených v hněvu může zničit po léta budovaný vztah. Než promluvíme, připomeňme si, že slova jsou jako oheň - jejich účinek nemůžeme ovládat - a škodu, kterou mohou způsobit, nemůžeme vrátit nazpět. Velmi mnoho záleží, kterým směrem pohneme oním pomyslným kormidlem slov. Na jedné straně může být dobro, spasení nebo také zlo a pohroma. Jen zvažte, kolik zla mohou způsobit pomluvy.

NENÍ MOŽNÁ DVOJAKOST - JK 3,9-12

To, že nejde jít zároveň na obě strany, nám ukazují verše 9-12. "Jím (tedy jazykem) chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratři moji" (v. 9-10). A v následujícím verši Jakub uvádí ilustraci. "Což pramen z téhož zřídla vydává vodu sladkou i hořkou?" (v. 11). Jen si to zkuste představit, jak se procházíte po karlovarské promenádě a napijete se z jednoho z mnoha pramenů. Zachutná vám, a tak se rozhodnete, že k němu zajdete i příště. Ale jaké překvapení! Ten dobrý pramen je dnes tak nepříjemně hořký! Nelíbí se nám to a zároveň cítíme, že to je velmi nepřírozené, aby se chuť pramene změnila bez cizího zásahu ze dne na den. Stejně tak je nepřírozené, aby ústa, která jeden den chválí Boha, druhý den sprostě nadávala.

Přestože se nám nepodaří dosáhnout nad jazykem plné kontroly, můžeme se naučit ovládat jazyk natolik, že značně snížíme škody, které je jazyk schopen způsobit. Je lepší bojovat s ohněm, než zakládat nové požáry!

Roman Neumann, kazatel sboru Církve bratrské v Brně

BIBLICKÝ KVÍZ

KDO TO ŘEKL?

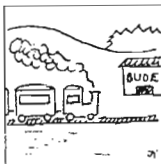
1. Prodej mi dnes své prvorozenství!
2. Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, kterého jsi potupil.
3. Vezměte mě a uvrhněte do moře a moře vás nechá na pokoji. Vím, že vás tahle velká bouře přepadla kvůli mně.
4. Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Čím ses provinil?
5. Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení.
6. Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou. Zdalipak není před tebou celá země? Dáš-li se nalevo, já se dám napravo. Dáš-li se ty napravo, já se dám nalevo.
7. Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.
8. Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.
9. Cožpak jsem strážcem svého bratra?
10. Kdyby mě spoutali sedmi syrovými houževmi, které ještě nevyschly, zeslábl bych a byl bych jako kterýkoli člověk.

Nápověda:

Gn 4,9; 12,9; 25,31; Sd 16,7; 1S 17,45

Jon 1,12; L 1,38; 2,29; 19,8; J 18,35

Připravil JG

KALENDÁŘ SBOROVÝCH AKCÍ

PLÁN SBOROVÝCH AKCÍ NA I. POLOLETÍ ROKU 2001 - BRNO I

1. - 4. února	soustředění konfirmandů ve Strměchách
11. února	Devítník, vysluhování večere Páně
22. února v 19,30	Život křesťanů v Angole, vikář Leonardo Teca
29. února v 19,00	Svatořečení cara Mikuláše a jeho rodiny, dr. J. Veselý
4. března	1. neděle postní, vysluhování večere Páně
18. března	výroční sborové shromáždění
1. dubna	konfirmace, vysluhování večere Páně
8. dubna	návštěva dětského pěveckého sboru z Bratislavy
12. dubna	Zelený čtvrtek, vysluhování večere Páně
13. dubna	Velký pátek, vysluhování večere Páně
15. dubna	Vzkříšení Páně, vysluhování večere Páně
22. dubna	autobusový zájezd do Vídně
6. května	návštěva z Basileje, vysluhování večere Páně
13. května	skautská neděle
25. - 27. května	sborový víkend na Blažkově
3. června	Svatodušní neděle, vysluhování večere Páně
10. června	výlet Nedělní školy do Znojma
24. června	ukončení školního roku, vysluhování večere Páně
21. - 28. července	sborový pobyt na Blažkově společně s Diakonií
4. - 11. srpna	sborový pobyt na Blažkově, vede Jiří Gruber

PLÁN AKCÍ SENIORÁTNÍCH A CELOCÍRKEVNÍCH

24. března	presbyterní konference, Brno
duben	setkání s evangelickou mládeží ze Slovenska
18. - 20. května	seniorátní školka mládeže, Břeclav
květen	seniorátní rodinná neděle
9. - 10. června	"Tolerance, nebo pravda?" - celocírkvní shromáždění k 530. výročí úmrtí Jana Rokycany a Jiřího z Poděbrad, Poděbrady
2. - 11. července	tábor pro mladší děti na Blažkově, YMCA
12. - 21. července	tábor pro starší děti na Blažkově, YMCA

Každé třetí úterý v měsíci v 18 hodin se konají v zadním sále Blahoslavova domu modlitební setkání, která připravuje poradní odbor evangelizační Brněnského seniorátu (21. února, 20. března, 17. dubna atd.).

KLUB OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

každý čtvrtek dopoledne, Opletalova 6

15.2.	Kuchyňská teologie aneb poznávám Boží velikost každý den, sestra H. Blaženínová
15.2.	Jak vést děti k modlitbě, bratr Roman Neumann - pracovník Dětské misie
15.2.	Rozvoj dítěte v předškolním věku, sestra Olga Marková
22.2.	Volné téma
1.3.	Proč to dítě pořád řve (o příčinách neklidu dětí), P. Škrdlíková

DALŠÍ Z ŘADY VARHANNÍCH KONCERTŮ

bude v Blahoslavově domě 4. února v 5 hodin odpoledne. Kamila Klugarová přednese skladby J. S. Bacha a Leo Boëlmanna. Srdečně zveme!

DALŠÍ MALÝ SKAUTSKÝ (NEJEN) FILMOVÝ FESTIVAL

Ve dnech 13. - 16. února se v Betlémském kostele uskuteční již třetí pokračování skautského filmového festivalu, kde se tentokrát kromě shlédnutí čtyř filmů budou návštěvníci moci zaposlouchat do hudebního vystoupení čtyř skupin. Filmový festival je věnován české tvorbě - k vidění budou např. filmy Pelíšky, Musíme si pomáhat nebo Knoflíkáři (vždy ve 20.00), poslechnout si budete moci skupiny Netřesk či Čvachtavý lachtan. Podrobný a úplný program bude v nejbližších dnech k dispozici na faře. Výtěžek bude opět věnován na výstavbu SOS Dětské vesničky v Brně - Medláncích.

Kuba Marek

NAŠI VARHANÍCI

POKRAČOVÁNÍ CYKLU

Při varhanické službě v Blahoslavově domě se pravidelně střídají dva (v jednu dobu to byli tři) varhaníci. Jeden z nich doprovází náš zpěv už přes čtyřicet let. Soudím, že stojí za to, abychom si o jeho službě něco málo pověděli.

Ano, jde o bratra Ladislava Hájka. Jak se asi stavební inženýr oboru hydro dostal k varhanům? Blízko měl k nim odmalička. I jeho otec byl varhaníkem brněnského sboru, a ne ledajakým. Při slavnostnějších příležitostech hrával na varhany koncertně, jakmile se synek vyznal v notách, brával jej k sobě, aby mu při hře rejstříkoval a otáčel listy. Lád'a se velmi pilně a se zálibou učil hrát na klavír. Kromě povinné látky si doma hrál písně z církevního zpěvníku a po otcově vzoru zkoušel improvizovat přede hry. Tytéž písně se zpívaly za doprovodu harmonia v dorostu i ve sdružení. Byv zde jednou posazen k nástroji, dokázal bez problému zpěv doprovázet, a při tom již zůstalo. Byla to skvělá příprava pro pozdější dobu, o to snazší, že to bylo mezi vrstevníky.

K prvnímu hraní při bohoslužbách došlo, samozřejmě neplánovaně, o prázdninách 1951 v sázavském kostele, kam každou neděli společně docházeli účastníci biblických kurzů mládeže z nedalekého tábora. Brněnský dorostenec zvládl záskok velmi solidně (byť ovšem bez pedálů). Od té doby byl již nadále v domovském sboru považován za možného náhradního varhaníka pro případ nouze.

Pravidelně pak začal hrát L. Hájek na Pellicově ulici a v Červeném kostele v šedesátých letech, když I. sbor přišel o varhaníka. Zároveň občas zastupoval otce v Blahoslavově domě, a když se Gustav Hájek v roce 1976 pro stáří funkce varhaníka vzdal, stal se Ladislav jedním z jeho nástupců. Zdědil po otci nejen úřad, ale také příznačně svědomitou, až úzkostlivou odpovědnost. Na každé služby Boží začal se připravovat soustavným cvičením, jež si týdně žádá řady hodin, nemluvě o dlouholetém odborném studiu varhanní hry u profesora konzervatoře J. Pokory.

Slyší-li se někdy postesek, že nás naši varhaníci vedou k až příliš rychlému zpěvu, lze zajisté o tomto námětu - i o jiných, souvisejících - vést otevřený bratrský rozhovor. Čeho si však u těchto bratří velmi cením, je náročnost vůči sobě samým, nepřipouštějící postupné ochabování a zpoždění s přibývajícím věkem. Bratr Hájek to jednou vyjádřil otázkou: "Myslíte snad, že náš milostivý Otec a Pán se může spokojit s tím, co my sami považujeme za dostatečné?"

C. Novák

SVĚT PLNÝ ANDĚLŮ

V prosinci loňského roku jsme se s manželem kulturně vzdělávali. V rámci tohoto našeho minivzdělání jsme shlédli v Městském divadle muzikál SVĚT PLNÝ ANDĚLŮ. Toto dílko je dílem Zdeňka Mertý a Stanislava Moši. Jsou to autoři známých Městských muzikálů, které nikdy nezklamou.

Do hlavních rolí jsou obsazeni:
Jan.....Jan Apolenář / Petr Gazdík / Stano Slovák
Sandra.....Petra Jungmanová / Jana Musilová / Markéta Sedláčková
Ráchel.....Irena Budweiserová / Zora Jandová / Alena Antalová
Anděl.....Daniel Uličník / Roman Vojtek

*Večernice vychází,
přijel velký vůz...
Na něm strážný anděl tvůj,
zbaví tě všech hrůz.*

*Svítil hvězda nad tebou,
můžeš klidně spát...
Anděl tvůj tě ochrání,
nech si o něm zdát...*

Hrdina našeho příběhu Jan je mladý muž, úspěšný klavírista, který by měl být obletován lidmi, ctitelkami... A přece je vše jinak. Opustil kariéru klavíristy, žije osamocen, putuje z místa na místo, klesá stále níže a jde z malého do malého.
Příběh Jana se prolíná s příběhem nešťastně zamilovaného choreografa Rudiho, ale také s příběhem dvou tanečnic a zpěvaček. V jedné z nich pozná Jan Sandru, svou dávnou dětskou lásku.
Mnohé Janovy stavy a myšlenky vysvětlují pohledy do jeho minulosti, do jeho dětství.
Vše mají pod svým dohledem andělé, kteří nad všemi drží svou ochrannou ruku a nepřipustí krajní řešení.

Katka Cahlíková

*Kolik je nás
nikdo neví,
potkáš nás všude.
Kolik je nás zapotřebí,
tolik nás tu bude.*

*Kdo má prázdné srdce kruté,
ten nás neuslyší.*

*Podle toho, jak kdo žije,
poznáš nás vždy znovu
v každém lidském nadechnutí,
v každém tvém slovu.*

*Poletujem kolem tebe,
bez dechu a tísi.*

KŘESŤANSKÝ MAGAZÍN Z BRNA
premiéra v neděli 4. února

SLOVO PRO DNEŠNÍ SVĚT

Dokument Spojených biblických společností, který se věnuje postavení bible v současném světě. V základních obrysech představí práci biblických společností, ukáže, jak je bible překládána a šířena, zavede na biblickou výstavu, instalovanou ve Vatikánu v rámci Jubilejního roku. To všechno v rámci praktické ekumeny, která je biblickým společenstvem vlastní.

SETKÁNÍ S JÓZEFEM AUGUSTYNEM

Józef Augustyn jako zkušený praktik jezuitských (ignaciánských) duchovních cvičení dovede čerpat z pokladnice mnoha a mnoha rozhovorů s nejrůznějšími lidmi, které ve své službě absolvoval. Tato zkušenost, spolu s jasným duchovním zakotvením, činí z Józefa Augustyna atraktivní osobnost, která má divákovi co dát.
Záměrem příspěvku je nabídnout nejzákladnější informace o životě a díle tohoto kněze a spisovatele a upozornit na hodnoty, které jeho dílo reprezentuje, zejména v oblasti budování integrální osobnosti.

ZVONY TISÍCELETÍ

Česká televize se zúčastnila evropského projektu partnerských televizí sdružených v EBU, jehož základním a jedním prvkem byly zvony. V loňském roce jsme vám nabídli snímky z naší republiky a Irska, tentokrát nabídneme příspěvek ze Slovenska.
Závěr magazínu tradičně patří biblickému kvízu.

KDO SE USMÍVÁ, STÁVÁ SE SLUNCEM

LASKAVÍ LIDÉ MOHOU ZMĚNIT SVĚT

Děti mají své vlastní zájmy, otázky, problémy. Jsou stále fascinováni tou nebo onou věcí. A pak se zastaví, aby se dostaly na kloub tajemství.
Mnohá tajemství dlouho skrývají, až jednoho dne dojde na otázky. Většinou začínají "proč": Proč venku prší? Proč jsou listy zelené? Proč auto jede?

Už ve věku tří, čtyř let mohou být děti malými filozofy. Ptají se na nejrůznější souvislosti a zpravidla nepoleví, dokud nedostanou uspokojivou odpověď.
Jednou se zeptala jedna malá, čtyřletá holčička matky: "Mami, proč slunce svítí?" Matka byla zprvu otázkou překvapena, ale pak dcerce odpověděla prostě a jasně: "Protože se směje."

Holčička byla odpovědí uspokojena. Vždyť nečekala žádné přírodovědecké, fyzikální, nebo chemické vysvětlení. Chtěla srozumitelnou odpověď a tu jí matka dala: "Slunce svítí, protože se směje." (Mohli bychom ještě dodat: A směje se proto, že to s lidmi myslí dobře.) Této odpovědi dítě rozumí. Umí si představit, jak slunce svítí, když se směje. Navíc matka říká svému dítěti často, zvláště když je milé a laskavé: "Ty jsi moje sluníčko."

Nemáme se v životě i my mnohem více usmívat, než to ve skutečnosti děláme? Možná bychom se i usmívali, kdybychom pochopili, že můžeme být sluncem pro druhé, že úsměvem děláme druhým radost.
Je to nesporná skutečnost: Kdo se usmívá, stává se sluncem, protože tím dává světlo a teplo. A je jisté a pravdivé: Laskaví lidé mohou změnit svět.

Neměli bychom ještě dnes takto začít - každý svým osobitým způsobem? "Smát se a usmívat se," říká básník Christian Morgenstern, "to je brána, již může do člověka vejít mnoho dobrého."
Člověk není noční rostlina, potřebuje ve svém životě neustále slunce, to je jasné pohledy. Na slunci se může slunit a zahřát, když je mu zima a pošmourné.

Z knihy Antona Knera - Čas pro druhého

ŽIVOT DOSTÁVÁ SMYSL JEDINĚ LÁSKOU. TJ. ČÍM VÍCE JSME SCHOPNI MILOVAT
A DÁVAT SE, TÍM VĚTŠÍ SMYSL MÁ NÁŠ ŽIVOT.

HERMANN HESSE

NEBOJÁCNOST

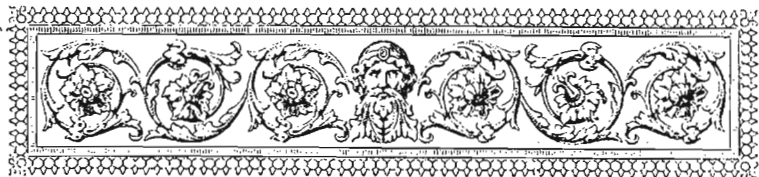
"Co je láska?"
"Naprostá nepřítomnost strachu."
"Čeho se bojíme?"
"Lásky," řekl Mistr.

STÍNOVÝ BOX

Nováčkům Mistr říkával: "Tlučte a bude vám otevřeno."
Některým z nich později spiklenecky pravil: "Jak chcete čekat, že se dveře otevrou, když nikdy nebyly zavřené?"

STRUČNÁ HISTORIE EVANG. REF. DIASPORNÍHO SBORU V BRNĚ

2. ČÁST

Sboru brněnskému poněkud vadilo, že se kazatel nemohl cele jemu oddati, ale také o jiné stanice kazatelské musil pečovat. Rychmanovu věnoval každý měsíc jedno nedělní odpoledne, Náměstí každý měsíc jednu celou neděli, do Ivančic a Adamova dojížděl neurčitě jednou za čas. Aby co nejvíce neděl mohl kázat v Brně, užíval pro jiné stanice, pokud možno, římsko-katolických svátků, v nichž lid tak jako tak mnoho nepracuje. Roku 1887 otevřela se kazatelská stanice v Přerově, část této práce převzal sice dp. F. Císař z Klobouk a jinde dle možnosti vypomáhali páni faráři z okolí Brna, ale přes to vše musil cestující kazatel častěji Brno v neděli dopoledne opouštět. Byly sice v jeho nepřítomnosti každou neděli dopoledne i odpoledne čtené služby Boží, ale ty přece nevydají tolik jako živé kázání. Mimo služby Boží jest důležitý osobní styk kazatele s jednotlivými údy sboru a ten jest nejmožnější právě v neděli u lidu, který ve všední dny od rána až do noci jest v práci mimo dům. Musil-li tedy kazatel častěji na jiné kazatelské stanice odjíždět v neděli, trpěla tím práce v Brně.

Jak tomu odpomoci, nevěděl nikdo, ale Bůh měl o to péči, a u Něho nic není nemožného. Basilejská společnost k šíření evangelia mezi Izraelskými vyslala do Brna pana kazatele J. Šimšu (1890), který v Brně i na jiných stanicích cestujícímu kazateli poněkud vypomáhal, aniž by svou vlastní práci zanedbával. V téže době převzal nově zvolený pan vikář J. Nešpor z Nosislavi práci v Rychmanově. Následkem toho nemusily se Brně tak často čtené služby Boží konati zvláště v neděli odpoledne, a římsko-katolické svátky mohly se v Brně využívat k prospěšným přednáškám. Od té doby datuje se vždy četnější návštěva odpoledních služeb Božích, kterých se někdy více lidí zúčastní než dopoledních.

S nedělní školou skupinovou bylo nutno započítati roku 1886, když cestující kazatel převzal vyučování náboženství na středních školách v Brně a nemohl sám dítkám z národních a měšťanských škol tolik času věnovati jako dříve. Zajímavou je zvláště historie škol nedělních v předměstích. Zpočátku nebylo ani učitelů ani místa k shromažďování dítek, ale když toho nejvyšší potřeba byla, dal Bůh najednou vše. V Židenicích počalo se roku 1891, o rok později v Husovicích a opět o rok později v Králově Poli. Minulý rok založena byla v Brně druhá nedělní škola. Máme tedy nyní v Brně jednu osmiskupinovou a druhou jednokupinovou školu, v předměstích 3 jednokupinové.

Kruh mládevecký býval hned od počátku pěstován a vždy také činným ve službě evangelizační. Vloni stal se samostatným spolkem se stanovami, aby působnost svou lépe ještě mohl rozvinouti. Mají své schůze, starají se, aby nově příšlé připoutali ke sboru, pořádají přednášky, působí v nedělní škole, v biblických hodinách a jinak. Minulý rok obrátila se také větší pozornost sboru k organizování ev. ref. dívek v jakýs spolek. Po mnohých úradách se rozhodlo, aby se zvláštní panenský spolek se stanovami se vši odpovědností naproti politickým úřadům nezakládal, ale raději aby se pořádaly sesterské večery. Tyto večery tento rok v život a našly mnohé obliby. Jedná se hlavně o to, aby se nehradil poněkud domov těm milým sestrám, které tu docela jsou samotny, a aby přilnuly k nám, prve než by jich připoutal k sobě svět. V takových večerech zpívají se žalmy a písně duchovní a hovoří se o věcech Božích. Konají se jednou za 14 dní v neděli po odpoledních službách Božích v bytě kazatelově. V létě odbývá se taková schůze za pěkného počasí v církevní zahradě.

Všimněme si ještě stránky zevní. Místnost v Rudolfské ulici stála s pokojem pro kazatele 450 zlatých ročně. Harmonium k provozování církevního zpěvu bylo vypůjčeno za měsíčních 5 zl., kazatelnička a lavice po dp. Schaufferovi byly sboru laskavě zapůjčeny od americké společnosti. Ten malý sboreček chudého lidu nebyl s to ani polovici ročních církevních vydání ze svého uhraditi. S důvěrou v Boha se začalo a Bůh vesko spravil, vždy v pravý čas přišly potřebné peníze. Roku 1885 potřebovala americká společnost lavice, posud brněnskému sboru půjčené, pro Prahu, a sbor neměl peněz na nové, ale Hospodin jich opatřil. Bylyť dodány z Klobouk nové a lepší lavice v čas. O náklad na ně postaral se dp. F. Císař.

Najatá místnost měla své obtíže. Nevadilo tak mnoho, že byla v druhém patře, ale tuze na závadu, že k tomuto aspoň účelu nebyla dost vysoká a že všechna tři okna vedla do úzké uličky, kam pražilo polední slunce. V létě se mohli posluchači uvařit ve svém vlastním potu, nerci-li kazatel, obzvláště odpoledne. Čím více sbor rostl, tím více jevila se potřeba větší místnosti. Jak uplynula tříletá lhůta nájemní smlouvy, hledal si sbor nového bytu. Po dlouhém hledání našla se místnost ve Starobrněnské ulici číslo 7, poschodí I. Sál byl větší a vyšší a před ním byl hezký velký pokoj, kde posluchači též dobře slyšeli. V témže domě se našel i skrovný byt pro rodinu kazatele. Vše stálo 630 zlatých ročně. První služby Boží konaly se v nové místnosti 13. června 1886.

Místnost ta byla dosti prostranná a v létě hezky chladná, takže se sboru líbila, ale ještě lépe se hodila s vedlejším bytem jednomu obchodníkovi, a sbor dostal první výpověď na 1/4 roku. Na 1. května 1889 měl se vystěhovati. Velký sál pro služby Boží těžko lze dostati v Brně, starost byla veliká, ale Bůh měl již pro kázání slova svého přichystanou jinou místnost. Našla se hned při první vycházce za tím účelem na Zelním trhu číslo 11, poschodí II. Byla již prázdná a domácí pán celého 1/4 roku čekal, bezplatně, na přistěhování se sboru. Sál byl ještě o něco větší, byt kazatelův mnohem lepší a plat stejný. Nájemná smlouva zněla na 3 roky a po jejich uplynutí prodloužena byla na nová tři léta.

Do nového sálu pro služby Boží koupily se během času tři nové lavice a 19 židlí, ale posluchačů přibývalo tolik, že to konečně nestačilo, ba ani místa k stání v sále ani v přiléhajícím pokoji nebylo. I v zimě se musilo ventilovati a v létě všechna ventilace nic neprospívala, leč by vítr byl, a tu zase to náramně táhlo. Mnozí si naříkali, že by rádi do shromáždění přicházeli, ale že tam pro dusno nemohou vydržeti, jiní navštěvovali služby Boží, ale stěžovali si, že si často přinesou bolení hlavy z dusna ve shromáždění.

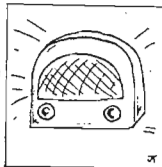
Tak sbor brněnský nedostatečnou místností velice trpěl. Najmouti větší místnosti mělo své obtíže, těžko bylo takové najíti, a když se našla, stála mnoho peněz. Výhodnější se vidělo raději stavěti na dluh a neplatiti tak ohromné nájemné. Ale jako na ono nájemné se sbor neodvážil, tak se nemohl pustiti do stavby a učiniti dluh, jehož úroky by daleko přesahovaly jeho poplatnou sílu.

Napsal Václav Pokorný (mírně kráceno).

Pokračování v příštím čísle.

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

SBOR BRNO I.

Staršovstvo pochválilo dětské vánoční bohoslužby na Štědrý den v Betlémském kostele a bylo schváleno vysluhování večere Páně 11. února. Díky tomu budeme nyní slavit VP zhruba jednou měsíčně. Na otevřené schůzi staršovstva 22. ledna bychom rádi stanovili pravidla vysluhování VP v našem sboru. Uvažuje se o konání evangelických bohoslužeb v nemocnici u sv. Anny. Bratr farář si posteskl na nízkou účast v úterním Dorostu. Nebyl schválen návrh na období *Setkání se Slovem a hudbou* v postním období. Dlouho se hovořilo o potřebě reorganizace křesťanské služby. Měly by se vytvořit dvě skupiny: jedna by měla na starosti občerstvení při sborových akcích, druhá návštěvy starších a nemocných členů.

Daňová potvrzení budou připravena pro všechny, kteří o ně žádali v minulých letech. Od Magistrátu města Brna nám přišla koncem roku dotace ve výši 143 000 Kč na dokončení oprav Červeného kostela. Staršovstvo bude muset nově zvážit využití přízemí sborového domu vzhledem k plánovanému odchodu Britské rady. O jednu místnost se vchodem z Joštovy ulice mají zájem České dráhy ke zřízení prodejny rychlého občerstvení.

j9

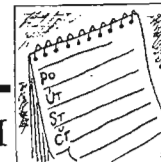
SBOR BRNO II.

Rok 2001 začalo staršovstvo Brno II nad každou pochybnost pracovně. Už 2. ledna konalo svou první schůzi. U vědomí odpovědnosti za správu majetku sboru, kterou starším ukládá řád hospodaření církevních sborů, rozhodlo, že správou budov pověří profesionálního správce a bude od něj očekávat provádění údržby, oprav, správu nájemních vztahů a obdobné administrativní úkony.

Už v minulém roce jsme se dohodli, že některé ze schůzí chceme zaměřit k otázkám bohoslužebného pořádku v Blahoslavově domě a účasti sboru na bohoslužebném dění. Tentokrát se pozornost soustředila na to, co se děje na začátku služeb Božích, když "překročíme práh kostela". Nejčastěji asi člověk vstupuje do křesťanského bohoslužebného shromáždění s vědomím, že je tam ne jen kvůli lidskému pozvání, ale (přednostně) kvůli očekávání toho, s čím nás vyhledává Bůh. Snad v Českobratrské církvi evangelické ještě dokážeme říci a dát najevo, že se v kostele setkáváme kvůli Božímu slovu. Jeho zvěst tam má zaznít a člověk ji má slyšet. Soustředění na zvěst má napomoci například místo, na něž se posadím, ale také již naslouchání varhanní předejře. Naši bratři varhaníci ji každou neděli připojují ke své službě sboru. Není to prvotně hudební produkce, ale i kdyby snad byla - představte si koncert, při němž si jeho účastníci vesele povídají o posledních novinkách v módě, komentují počasí a městskou dopravu, sdělují si osobní a rodinné údaje. Čas varhanní předejry před vstupním slovem se patří využít lépe - ke ztišení, modlitbě, soustředění, očekávání na dobrou zprávu. V Blahoslavově domě to chceme čas od času připomínat - a tato zpráva ze staršovstva je jednou ze zamýšlených připomínek všem, které to zaujme.

ju

TÝDEN VE SBORU

BRNO I

BRNO II

PONDĚLÍ

18.30 - staršovstvo (12. 2.)
19.00 - sborové vzdělávání (26. 2.)

18.30 - staršovstvo (12. 2.)

ÚTERÝ

15.00 - služby Boží v DD Věstonická
17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina pro děti
18.00 - dorost - setkání mladší mládeže

19.30 - třicátníci (6.2., 20.2.)

STŘEDA

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.00 - konf. příprava I. ročník
18.30 - rozhovor nad Bibli - setkání dospělých
19.00 - sdružení mládeže

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
19.15 - mládež

ČTVRTEK

9.00 - klub otevřených dveří
16.00 - konfir. příprava II. ročník
17.00 - biblická hodina pro dospělé
18.00 - pastorační rozhovory (po domluvě)
19.30 - střední generace (22. 2.)

14.30 - vyučování dětí
15.30 - vyučování dětí
16.00 - příprava konfirmandů

PÁTEK

15.00 - náboženství - Rychmanov
16.00 - konf. příprava - Rychmanov
18.30 - zkouška pěveckého sboru

SOBOTA

10.00 - služby Boží v DD Kociánka - (10.2., 24.2.)

NEDĚLE

9.40 - modlitební chvíle
10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
18.00 - pěvecký sbor mládeže

10.00 - setkání v Blahoslavově domě při kávě a čaji

SETKÁVÁNÍ

- BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Milan Cahlík, Katka Cahlíková, Jana Kovářová, Jiří Malý, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šiměk a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: R7/98. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adresu sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz. Datum uzávěrky příštího čísla: 8. 2. 2001